

РЕШЕНИЕ

№ 3961

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 01.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3325** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на А. З., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Г. от АК-Х., срещу Заповед № 4536 ОЧ-83 от 11.03.2022 г. на началника на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР, с която на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42з, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години, считано от 11.03.2022 г. до 10.03.2027 г.

В жалбата се поддържат съображения за незаконосъобразност поради неправилно приложение на закона, допуснати съществени процесуални нарушения, несъответствие с целта на закона и липса на мотиви. Жалбоподателят поддържа, че не са налице фактическите и правни основания за издаване на акта, а посочената в него фактическа обстановка не отговаря на действителната. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът началник на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед № 4536 ОЧ-83 от 11.03.2022 г. на началника на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42з, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4

ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена ПАМ „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години, считано от 11.03.2022 г. до 10.03.2027 г. Посочено е в акта, че турският гражданин превежда през границата на страната от Република Турция в Република България 4 лица сирийски граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за това е използвал МПС автобус марка „М.“ с турски рег. № 34ВТФ107.

Мотивите на оспорения акт следва да се считат допълнени с мотивите на Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г. на началник група на ГКПП „К. А.“ предвид направеното изрично позоваване на него и съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г.

Установява се от Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г., че на 11.03.2022 г., около 00:10 часа, на ГКПП „К.А.“ на трасе трета бариера излизачи товарни автомобили ГП П. Г. задържал лице без документи за самоличност, което по негови данни бил сирийски гражданин с имена А. М., [дата на раждане] Лицето било с наранен ляв крак, за което бил уведомен Ц. С..

При извършени издирвателни дейности се установило, че на 10.03.2022 г., около 22:15 часа, при влизане в страна на I-ва бариера на автобус марка „М.“, рег. № 34ВТФ107, управляван от турския гражданин Д. А., [дата на раждане], паспорт U15578305, Z. А., [дата на раждане], паспорт U25224270 и Е. Е., [дата на раждане], паспорт U25357595, автобусът спира непосредствено след I-ва бариера при ГП и от задната врата 4 лица слизат и пресичат оградата на платно „излизачи от страната товарни автомобили“. Открити са 360 кг месни продукти (телешки), иззети от БАБХ. Извън района на ГКПП „К.А.“ е установено лице без документи за самоличност, представило се за гражданин на С. по заявени от него данни I. Н., [дата на раждане] Направено е предложение на турските граждани на основание чл.42з, ал.1, т.4 и ал.3 ЗЧРБ да се наложи агане на ПАМ „забрана за влизане в Република България“.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 11.03.2022 г. в присъствието на преводач П. А., а жалбата срещу нея е подадена по пощата на 18.03.2022 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл.44, ал.1 ЗЧРБ при делегиране на правомощия, извършено със Заповед № 885/27.05.2014 г. на директора на РГПП Е. в полза на М. Д. – началник на ГПУ С. и при условията на заместване въз основа на Заповед № 4070з-659 от 10.03.2022 г., с която гл.инсп. Г. Б. Ф. – заместник началник на ГПУ С. е определен да замества комисар М. Д. – началник на ГПУ С..

Като основание за издаване на оспорената заповед са посочени чл.42з, ал.1 и чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, докато в Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г. е посочен чл.42з, ал.1, т.4 и ал.3 ЗЧРБ. Съдът приема, че съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. мотивите на оспорения акт могат да се считат допълнени с позоваване на документ, издаден преди него, единствено с изложените в този документ фактически обстоятелства. Правното основание за издаване на

индивидуалния административен акт следва изрично да бъде отбелязано в него съобразно императивната разпоредба на чл.59, ал.2, т.4 АПК. В случая, посочената в заповедта норма на чл.42з, ал.1 ЗЧРБ урежда три самостоятелни основания, които не са конкретизирани в нея. Независимо, че се касае за изключително съществено изискване към формата на акта, съдът намира, че в случая тази липса на конкретизация на хипотезата на чл.42з, ал.1 ЗЧРБ се преодолява с посочването в Заповед № 4536 ОЧ-83 от 11.03.2022 г. на основание по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ – при наличие на данни, че чуждият гражданин извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Посочването на конкретно основание по чл.10, ал.1 ЗЧРБ е ясно указание, че актът е издаден на основание чл.42з, ал.1, т.1 ЗЧРБ – забрана за влизане и пребиваване се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ. По изложените съображения съдът приема, че актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна съобразно чл.59, ал.2, т.4 АПК. Неконкретизирането на хипотеза на чл.42з, ал.1 ЗЧРБ се преодолява чрез посочването на чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ и по никакъв начин не е нарушило правото на защита на засегнатото лице. По изложените съображения не е налице липса на мотиви в оспорения акт.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че от заповедта не става ясно къде и кога е извършено деянието, тъй като същото е посочени в детайли в Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г. В писмено становище на адв. А. Г. от 31.05.2022 г. ясно са посочени фактическите основания за издаване на заповедта „превежда през границата на страната от Република Турция в Република България 4 лица сирийски граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за това е използвал МПС автобус марка „М.“ с турски рег. № 34ВТF107“, което е указание, че засегнатото лице е запознато с мотивите на акта и своевременно е организирано правото си на защита срещу него. Твърденията му, че отразеното в акта не отговаря на действителната фактическа обстановка, освен голословни, не са подкрепени с никакви доказателства.

Заповедта е връчена в присъствието на преводач и противно на твърденията в жалбата – липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на чуждия гражданин или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в различен смисъл.

Заповедта е законосъобразна и на посоченото в нея правно основание по чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, според което ПАМ „забрана за влизане“ се налага при наличие на данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконното им въвеждане в страната. Тези обстоятелства безпротиворечиво се установяват от приложения официален документ - Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г. на началник група на ГКПП „К. А.“. Според него, при извършени оперативно-издирвателни дейности в района на ГКПП „К.А.“ са установени двама чужденци без документи за самоличност – представили се като сирийски граждани. На 10.03.2022 г., около 22:15 часа, при влизане в страна на I-ва бариера, е установен автобус марка „М.“, рег. № 34ВТF107, управляван от турските граждани D. A., [дата на раждане], паспорт U15578305, Z. A., [дата на раждане], паспорт U25224270 и E. E., [дата на раждане], паспорт U25357595. Автобусът спрял непосредствено след I-ва бариера при ГП, като от задната му врата слезли и пресекли оградата на платно „излизачи от страната товарни автомобили“ 4 лица. Така

установеното при оперативно-издирвателните дейности осъществява състава на основанието по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ за налагане на процесната ПАМ.

Със същата е наложено ограничение за пребиваване на територията на страната ни, което е по-благоприятно за засегнатото лице от мярката, визирана в чл.42з, ал.1 ЗЧРБ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Поради това съдът приема, че тази разлика не води до материална незаконосъобразност на заповедта.

По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл.6, ал.2 и ал.4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022 г. на началник група на ГКПП „К. А.“ съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО. При влизането си на територията на Република България на 10.03. срещу 11.03.2022 г. чуждият гражданин е установен в автомобил, от който в страната са влезли без да имат разрешение за това четирима чужденци. Съпричастността на жалбоподателя към установеното не само съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, но е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден при правилно приложение на основанието по чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ. Неприложима в настоящето производство е твърдяната от жалбоподателя презимпция за невинност. Чистото съдебно минало на турския гражданин, липсата на други данни за съпричастност към криминална дейност или, че е длъжник на държавата или има други административни нарушения, са неотнормими към наложената на основание чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ ПАМ.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и

отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на турския гражданин на 10 и 11.03.2022 г. Ето защо приложената спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. З., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Г. от АК-Х., срещу Заповед № 4536 ОЧ-83 от 11.03.2022 г. на началника на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР, с която на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42з, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години, считано от 11.03.2022 г. до 10.03.2027 г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: